

Sygn. akt V Ca 129/12

POSTANOWIENIE

Dnia 28 luty 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Podedworny
Sędziowie:	SO Bożena Miśkowiec SO Ewa Cylc (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2012 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Gminy K.

z udziałem D. Sp. z o.o. w Ł., P. Sp. z o.o. w G., (...) Sp. z o.o. w W.

o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego

na skutek apelacji D. Sp. z o.o. w Ł.

od postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 31 sierpnia 2011 r., sygn. akt I Ns 484/11

postanawia:

oddalić apelację.

Sygn. akt V Ca 129/12

UZASADNIENIE

Gmina K. wniosła o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 336.865,15 zł, z tym zastrzeżeniem, że zdeponowana kwota ma zostać wypłacona Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi J. K. prowadzącemu egzekucję na rzecz D. Sp. z o.o. z siedzibą w M. przeciwko dłużnikowi (...) Spółka z o. o. w sprawie (...).

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2011 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (pkt I); oddalił wnioszek (pkt II); pozostawił wnioskodawcę i uczestników przy poniesionych kosztach postępowania.

Sąd Rejonowy, wskazując na treść art. 470 k.c., art. 467 pkt 1 k.c. i art. 693⁽¹⁾k.p.c., zważył, że wnioszek o złożenie do depozytu sądowego kwoty 336.865,15 zł nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy dokonał analizy postanowień

umowy zawartej w dniu 17 sierpnia 2010 r. pomiędzy konsorcjum firm złożonym z (...) Spółka z o.o. i P. Sp. z o.o. w G.. Według niej rozliczenie pomiędzy wnioskodawcą a wykonawcą (konsorcjum) za wykonane roboty następować miało sukcesywnie na podstawie faktur VAT wystawionych przez wykonawcę na podstawie zatwierdzonego protokołu częściowego odbioru robót (§ 5 ust. 5). Zgodnie zaś z § 5 ust. 7 umowy płatności miały być dokonywane przelewem na wskazany przez wykonawcę rachunek bankowy, w terminie 14 dni od daty otrzymania przez zamawiającego faktury wraz z zatwierdzonym protokołem odbioru robót. Skoro pomiędzy wnioskodawcą a konsorcjum, została zawarta umowa określająca wzajemne rozliczenia stron kontraktu oraz nie istnieją wątpliwości co do siedziby podmiotów, nie można uznać, że twierdzenia przedstawione przez wnioskodawcę we wniosku i na późniejszym etapie postępowania mogą stanowić podstawę do braku możliwości spełnienia świadczenia wierzycielowi. Kwestia istnienia porozumienia z dnia 14 grudnia 2010 r., nie daje żadnych podstaw do podjęcia przez Sąd w niniejszym postępowaniu czynności, w wyniku których doszłoby do zmiany zasad rozliczeń pomiędzy stronami umowy z dnia 17 sierpnia 2010 r. W istocie w razie powstania w przyszłości sporów o zapłatę lub skierowania egzekucji do osoby trzeciej, właściwą drogą do poszukiwania przez wnioskodawcę ochrony prawnej jest postępowanie procesowe, które z uwagi na panujące w nim reguły dowodowe, rozstrzyga o zasadności zgłoszonych żądań i wywołuje skutki powagi rzeczy osądzonej. Powyższe nie jest możliwe w sprawie o złożenie świadczenia do depozytu sądowego, w którym kognicja sądu - jak już wskazano - jest bardzo ograniczona.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył wnioskodawca, zaskarżając je w części, tj. w zakresie pkt II oraz pkt III, zarzucając mu:

a) naruszenie prawa materialnego tj. art. 467 pkt. 1 k. c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie nie została spełniona w/w przesłanka warunkująca wydanie zezwolenia na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, gdyż w ocenie Sądu pierwszej instancji na podstawie zawartej pomiędzy spółkami (...) Sp. z o. o. i P. Sp. z u. o., a Wnioskodawcą umowy z dnia 17 sierpnia 2010r. wiadomym jest, który z Uczestników jest wierzycielem, a podjęte pomiędzy Uczestnikami (...) i (...) porozumienie z dnia 14 grudnia 2010r. oraz zajęcie w dniu 7 lutego 2011r. na rzecz Uczestnika D. Sp. z o. o. przysługującej spółce (...) wierzytelności, nie wprowadza niepewności co do tego, który z podmiotów przedmiotowego stosunku prawnego jest wierzycielem;

b) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 693⁽¹⁾ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz sprzeczną z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zebranego w sprawie materiału, polegającą na błędnym uznaniu, że przytoczone w sposób wyczerpujący przez Wnioskodawcę konkretne okoliczności, nie uzasadniają przyjęcia świadczenia do depozytu sądowego, przy jednoczesnym pominięciu dla oceny przesłanek określonych w art. 467 pkt. 1 k. c. faktu zajęcia na rzecz Uczestnika D. Sp. z o. o. wierzytelności przysługującej Uczestnikowi (...) Sp. z o.o.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę wydanego postanowienia poprzez zezwolenie Wnioskodawcy na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, ewentualnie wnosząc o uchylenie w/w postanowienia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, a ponadto wnosząc o zasądzenie na rzecz Uczestnika - D. Sp. z o. o. kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu odwoławczego kwestionowane orzeczenie odpowiada prawu i opiera się na trafnych ustaleniach stanu faktycznego sprawy jak i słusznej ocenie prawnej wniosku i żądań poddanych pod osąd w tej sprawie, co Sąd Okręgowy może zaakceptować i przyjąć za własne. Sąd Rejonowy nie dopuścił się też żadnego z zarzucanych mu apelacją uchybień przepisom prawa procesowego, ani materialnego – co powoduje, że ów środek zaskarżenia nie może wywołać zamierzonych skutków.

Chybiony jest przede wszystkim zarzut naruszenia art. 467 pkt 1 k. c.

Złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest surogatem wykonania zobowiązania (zapłaty) i stanowi wyjątek od zasady, że świadczenie powinno być spełnione do rąk wierzyciela (por. orzeczenie SN z dnia 15 czerwca 1946 r., II C 212/46, OSN(C) 1947, nr 1, poz. 27; wyrok SA w Gdańsku z dnia 14 kwietnia 1994 r., I ACr 178/94, OSAiSN 1994, nr 6, poz. 30, s. 22, Wokanda 1994, nr 12, s. 58). rtykuł 467 pkt 1 k.c. wskazuje na pierwszą grupę przypadków, gdy przedmiot świadczenia można złożyć do depozytu. Będzie tak wówczas, gdy wskutek okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela.

Analiza akt sprawy, a w szczególności postanowień umowy zawartej w dniu 17 sierpnia 2010 r. prowadzi natomiast do wniosku, że nie została spełniona w/w przesłanka. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, w w/w umowie zawartej pomiędzy konsorcjum form (szczegółowo wymienionych w tej umowie) a wnioskodawcą ustalono, że rozliczenie pomiędzy wykonawcą (konsorcjum) a wnioskodawcą za wykonane roboty miało sukcesywnie na podstawie faktur VAT wystawionych przez wykonawcę na podstawie zatwierzonego protokołu częściowego odbioru robót, a płatności miały być dokonywane przelewem na wskazany wykonawcą rachunek bankowy w terminie 14 dni od daty otrzymania przez zamawiającego faktury wraz z zatwierdzonym protokołem odbioru robót (§ 5 ust. 5 i 7). Wobec tego, że w umowie dokładnie określono wzajemne rozliczenia stron oraz nie istnieją wątpliwości odnośnie siedziby podmiotów, wniosek nie mógł być uwzględniony. Porozumienie z dnia 14 grudnia 2010 r. w żaden sposób nie zmienia powyższych okoliczności i nie może prowadzić do zmiany przez Sąd Rejonowy zasad rozliczeń istniejących między stronami.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd nie naruszył przy tym norm art. 693¹ k.p.c. i art. 233 k.p.c.

Sąd w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia nie bada bowiem prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się wyłącznie do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione (ograniczenie zakresu kognicji sądu do formalnej oceny twierdzeń wniosku – art. 693¹ kpc); nie posiada więc uprawnienia do badania, czy złożenie do depozytu jest rzeczywiście uzasadnione pod względem materialno-prawnym i nie może rozstrzygać żadnych sporów w tym przedmiocie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.